

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 168/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Š. H., P., zastúpeného advokátkou JUDr. V. S., P., pre namietané porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 15 C/50/2009-58 z 29. marca 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 14 Co/35/2011-82 z 1. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2012 doručená sťažnosť Š. H., P. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného

práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 C/50/2009-58 z 29. marca 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co/35/2011-82 z 1. decembra 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«... Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 29. 03. 2011, sp. zn. 15 C/50/2009 žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej 21. 02. 2008 zamietol. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 01. 12. 2011, sp. zn. 14 Co 35/2011 rozhodnutie Okresného súdu Prešov potvrdil. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 151 ods. 3 O. s. p. (po právoplatnosti rozsudku).

OS Prešov rozsudkom zo dňa 29. 03. 2011, sp. zn. 15 C/50/2009 zamietol návrh navrhovateľa o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy uzavretej dňa 21. 02. 2008 medzi navrhovateľom Š. H., P. ako predávajúcim podielovým spoluvlastníkom v spoluvlastníckom podiele 1/3 a odporkyňou D. H., P. dňa 21. 02. 2008, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľnosti zapísaných na LV č. 1802, kat. úz. S., a to parcela registra „C“ KN č. 992 Zastavané plochy a nádvoria o výmere 349 m², parcela registra „C“ KN č. 993 Záhrady o výmere 475 m² a rodinný dom číslo súpisné 847 s prísl. na parcele „C“ KN č. 992 a ktorej vklad bol povolený Katastrálnym úradom v P., Správa katastra P. dňa 11. 03. 2008 pod č. V: 1147168.

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ odvolanie - doručené súdu prvého stupňa 13. 04. 2011, v ktorom navrhoval v zmysle ust. § 220 O. s. p. zmeniť rozhodnutie prvostupňového súdu a vysloviť neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej 21. 02. 2008.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 01. 12. 2011, 14 Co/35/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti o zamietnutí žaloby potvrdil.

Podľa prvostupňového aj odvolacieho súdu „Cenu treba dojednať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, inak je zmluva neplatná (§ 40a OZ). Takýmto všeobecne záväzným právnym predpisom je zákon o cenách. Ak sa na predmet

kúpy nevzťahuje cenová regulácia, možno kúpnu cenu dohodnúť v ľubovoľnej výške s ohľadom na ustanovenie § 3 ods. 1 OZ a § 39 OZ.“ (strana 4 rozsudku 15 C/50/09). V uvedených zákonných ustanoveniach § 3 ods. 1 OZ a § 39 OZ je upravená problematika dobrých mravov.

Podľa § 3 ods. 1 OZ Výkon práva a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Kúpna cena 1,- Sk vôbec nezodpovedá týmto zákonným ustanoveniam. Aj ľubovoľne dohodnutá cena je viazaná vyššie uvedenými kogentnými ustanoveniami.

Podľa prvostupňového aj odvolacieho súdu „Síce nie je možné vylúčiť, že okolnosť hrubého nepomeru môže v spojitosti s ďalšími okolnosťami toho - ktorého prípadu naplňovať znaky konania v rozpore s dobrými mravmi, avšak sama o sebe takáto okolnosť absolútnu neplatnosť právneho úkonu založiť nemôže.“ (strana 5 rozsudku 15 C 50/09)

Súd sa však mal s týmito ďalšími okolnosťami zaoberať. Súd vychádzal len z výpovedi odporkyne a jej matky A. S.

K tvrdeniu súdu, že navrhovateľ neplatnosť sám spôsobil a k tomu, že odporkyňa nevedela o nedostatku vážnosti vôle navrhovateľa a bola dobromyseľná uvádzam nasledovné: Vyjadrenia odporkyne sú zavádzajúce ohľadne toho, že nevedela o tom, že skutočná kúpna cena a cena uvedená v kúpnej zmluve je iná. Bola to práve odporkyňa, ktorá navrhla uviesť inú kúpnu cenu v písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy ako bola cena skutočne dojednaná. Odporkyňa teda navrhovateľa uviedla do omylu ohľadne skutočnosti, ktorá je pre uskutočnenie právneho úkonu rozhodujúca.

Ak je v písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy týkajúcej sa nehnuteľnosti uvedená kúpna cena odchylná od kúpnej ceny skutočne dojednanej, je neplatná celá kúpna zmluva a nemožno považovať za platne uzavretú kúpnu zmluvu s cenou skutočne dohodnutou ani kúpnu zmluvu s cenou uvedenou v písomnom vyhotovení...

Ďalej máme za to, že preto Krajský súd v Prešove tým, že konal a pojednával bez účasti navrhovateľa, porušil procesné práva navrhovateľa, jednak, že odňal možnosť navrhovateľovi konať pred súdom, ako aj zásadu rovnosti účastníkov konania, ako aj

zásadu uvedenú v § 2 O. s. p., t. z., kde okrem iného je uvedené, že súdy v občianskom súdnom konaní prejednávajú a rozhodujú spory medzi FO a PO a dbajú pri tom na to, aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb...»

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd rozsudkom č. k. 15 C/50/2009-58 z 29. marca 2011 a krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co/35/2011-82 z 1. decembra 2011 porušili jeho základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu tým, že okresný súd zamietol jeho žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť, a krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľ považuje rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu za arbitrárny. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd a krajský súd nevykonali ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy a krajský súd konal a pojednával bez prítomnosti sťažovateľa, čím porušil jeho procesné práva.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Zo strany Okresného sudu Prešov sp. zn. 15 C 50/09 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14 Co/35/2011 došlo k porušeniu ústavného práva podľa čl. 20 ods. 1. a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14 Co/35/2011 zo dňa 01. 12. 2011 a rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 15 C/50/09 zo dňa 29. 03. 2011 a vracia vec Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia podľa 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 455/2004 Z. z. (1/6 výpočtového základu za 1 úkon). Príprava a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom zo dňa 20. 01. 2012 127,16.- EUR, spísanie sťažnosti zo dňa 80. 03. 2012.....127,16.- EUR, 2 réžia 15.26 EUR (7,63 x 2) SPOLU: 269,58.- EUR.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

1. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 15 C/50/2009-58 z 29. marca 2011, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok preskúmal v odvolacom konaní a rozsudkom č. k. 14 Co/35/2011-82 z 1. decembra 2011 ho potvrdil. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ťažiskovým dôvodom, pre ktorý považuje sťažovateľ namietaný rozsudok krajského súdu č. k. 14 Co/35/2011-82 z 1. decembra 2011 za ústavne nekonformný, je to, že podľa názoru sťažovateľa rozsudok krajského súdu má arbitrárny charakter z dôvodu, že nevykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy a krajský súd konal a pojednával bez prítomnosti sťažovateľa, čím porušil jeho procesné práva. Podľa názoru sťažovateľa ak je v písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy týkajúcej sa nehnuteľnosti uvedená kúpna cena odchylná od kúpnej ceny skutočne dojednanej, je neplatná celá kúpna zmluva a nemožno považovať za platne uzavretú kúpnu zmluvu s cenou skutočne dohodnutou ani kúpnu zmluvu s cenou uvedenou v písomnom vyhotovení. Sťažovateľ sa domnieva, že krajský súd rozhodol v rozpore s týmto právnym názorom sťažovateľa.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 14 Co/35/2011-82 z 1. decembra 2011 okrem iného uviedol:

«... žalobca sa podaným návrhom domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej 21. 2. 2008 medzi ním a žalovanou, predmetom ktorej bol prevod spoluvlastníckeho podielu v 1/3 v nehnuteľnostiach vedených v LV č. 1802, k. ú. S., pozemok

parc. č. 992 - zastavaná plocha a nádvoria o výmere 349 m², parc. č. 993 -záhrada o výmere 475 m² a rodinný dom súp. č. 847 na parc. č. 992. Návrh odôvodnil tým, že právny úkon nebol urobený vážne, pretože nevyjadroval skutočnú vôľu zmluvných strán. Žalobca nemal v úmysle predat' predmetnú nehnuteľnosť za 1,- Sk. Táto kúpna cena bola do zmluvy uvedená len predstierane „naoko“. V skutočnosti sa žalobca a žalovaná dohodli na vyplatení trhovej ceny za predmetné nehnuteľnosti. Žalobca poukazoval aj na to, že uzavretá zmluva je neplatná, pretože odporuje a prieči dobrým mravom. Zároveň namietal aj relatívnu neplatnosť právneho úkonu, pretože dojednaná kúpna cena má byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Poukázal aj na to, že pri uzatváraní kúpno-predajnej zmluvy bol žalovanou uvedený do omylu, ktorý táto vyvolala úmyselne, keď navrhla uviesť v písomnom znení zmluvy inú sumu, ako bola medzi účastníkmi skutočne dojednaná...

Z obsahu spisu je možné urobiť záver o tom, že účastníkom konania sa pred súdom prvého stupňa dostalo poučenia o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 1, 4 O. s. p. Bolo im okrem iného doručené aj uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 10. 3. 2009 č. k. 15 C/50/2009-12. Toto uznesenie bolo doručené do vlastných rúk aj zástupcovi žalobcu. Z neho okrem iného vyplýva aj to, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zdôrazňuje sa v ňom aj to, že všetky dôkazy musia predložiť alebo musia označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Súd prvého stupňa poučil účastníkov konania aj o tom, že skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a O. s. p...

Uplatnený odvolací dôvod odkazujúci na ust. § 205 ods. 2 písm. c) O. s. p. nie je preto daný, naviac nie je ani dostatočne konkretizovaný, pretože žalobca neuvádza v odvolaní, aké dôkazy, ktoré predniesol, či navrhol pred súdom prvého stupňa, neboli súdom prvého stupňa realizované.

Ani uplatnený odvolací dôvod, poukazujúci na to, že na základe vykonaných dôkazov súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nemožno uznať za opodstatnený.

Odvolaací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa realizované dôkazy vyhodnotil zodpovedajúco zásadám vyplývajúcim z ust. § 132 O. s. p. Zásada voľného hodnotenia dôkazov premietnutá v ust. § 132 O. s. p. vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobil o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je v sporovom konaní podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju dôkaznú povinnosť preukázať skutkové tvrdenia...

Žalobca tvrdí, že bol uvedený do omylu s tým, že sa pri písaní obsahu vôle malo prihliadať na to, aby sa predišlo daňovým povinnostiam. Žalobca si mal a mohol využiť všetky možnosti overiť si tieto skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru boli určujúce pre realizáciu právneho úkonu v takej forme, ako bola realizovaná. Mal možnosť pri vyvinutí obvyklej starostlivosti zistiť, či prevod podlieha alebo nepodlieha daňovým povinnostiam.

Zdá sa však napriek tomu, že tieto skutočnosti o daňovej povinnosti by mohli byť len pohnútkou, prečo by sa takýto úkon mal stať. Omyl v pohnútku, ak netvorí súčasť vôle, nerobí v zmysle ust. § 49a veta posledná O. s. p. právny úkon neplatným.

Aj neplatnosť právneho úkonu robená v omyle je len relatívnou v zmysle ust. § 40a Obč. zák.

Aj pre toto tvrdenie o konaní v omyle je však rozhodujúcim to, čo už je z hľadiska skutkového uvedené vyššie, že žalobca neprodukoval pred súdom prvého stupňa také skutočnosti, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako preukázanie, že konal v omyle.

Pokiaľ sa týka uplatňovanej relatívnej neplatnosti s odkazom na ust. § 40a Obč. zák. odvolaací súd v celom rozsahu odkazuje na závery prijaté súdom prvého stupňa. K nim je potrebné uviesť len to, že kúpna cena je odplatom za predmet kúpy a výška kúpnej ceny sa určuje dohodou, pričom zmluvná voľnosť účastníkom môže byť obmedzená tak, ako to napr. vyplýva z ust. § 589 Obč. zák. Toto ustanovenie obmedzuje zmluvnú voľnosť účastníkov pri dohode o výške kúpnej ceny alebo im ukladá, aby cenu dohodli v súlade so všeobecne záväznými predpismi. Žalobca neprodukoval v konaní také skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že cena predmetu prevodu bola cenou regulovanou. Reguláciou cien sa rozumie

určovanie alebo priame usmerňovanie výšky ceny. Ak všeobecne záväzný právny predpis tvorbu kúpnej ceny nereguluje, závisí jej výška od dohody účastníkov.

Z týchto dôvodov nemožno akceptovať odvoláciu námietku poukazujúcu na nesprávne právne posúdenie veci...»

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co/35/2011-82 z 1. decembra 2011 ústavný súd konštatuje, že jeho odôvodnenie je dostatočné a zrozumiteľné. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu dostačujúco vysvetlil, prečo potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zamietnutá, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

K námietke nevysporiadania sa so skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov

a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. Totožný záver prijal ústavný súd aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože absencia porušenia princípov spravodlivého súdneho konania vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré tieto práva nepochybne patria (obdobne napr. III. ÚS 27/08, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08, III. ÚS 465/2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012